

Păstorul cel bun - 6. El paște oile

6. El paște oile

Aici am ajuns la o activitate de bază a Păstorului. Este ceva caracteristic pentru un păstor să-și pască turma. De cinci ori se vorbește în versetele 13-17 că păstorul paște oile. În contrast cu aceasta se spune de două ori despre păstorii falși că se pasc pe ei înșiși (versetele 2, 8) și de două ori se spune că ei nu pasc turma, respectiv nu pasc oile (versetele 3, 8). Duhul lui Dumnezeu ne prezintă atât calitățile bunului Păstor, cât și lipsurile păstorilor falși.

Un păstor care paște oile sale se îngrijește de hrană bună pentru oi. El le duce pe pășuni bune, ca să primească ce le trebuie. Tocmai acest lucru îl face Domnul Isus pentru noi. În Ioan 10, El Se prezintă în fața ochilor noștri ca Păstorul cel bun și spune despre Sine Însuși: „Eu sunt ușa: Dacă va intra cineva prin Mine, va fi mântuit; și va intra și va ieși și va găsi pășune” (versetul 9). El este Cel care îngrijește de nevoile noastre spirituale și vrea să ne dea zilnic ce avem nevoie ca hrană pentru omul nostru lăuntric.

Primirea hranei spirituale are două aspecte: Pe de o parte, Cuvântul lui Dumnezeu ne prezintă responsabilitatea personală. Trebuie să dorim laptele duhovnicesc și curat al Cuvântului lui Dumnezeu (1 Petru 2.2). Dacă nu avem această dorință, vom duce lipsă în interiorul nostru și vom slăbi. Pe de altă parte, Biblia ne arată că Păstorul este gata oricând să ne dea ceea ce avem nevoie. Dacă vom întreba ca mireasa din Cântarea Cântărilor: „Spune-mi, tu, pe care te iubește sufletul meu, unde-ți paști turma, unde o odihnești la amiază?”, atunci El niciodată nu ne va dezamăgi (Cântarea Cântărilor 1.7). Cel puțin de patru ori se spune în Vechiul Testament despre poporul lui Dumnezeu că este „poporul pășunii Lui” (Psalm 79.13; Psalm 95.7; Psalm 100.3; Ezechiel 34.31). Oare ceea ce a fost valabil în Vechiul Testament, să nu aibă valabilitate mai mare pentru noi? Cine este capabil să hrănească și să pășuneze ca El? În Ezechiel 34 se spune în continuare despre El: „Voi ridica un singur păstor peste ele, și el le va paște – chiar pe robul Meu David” (versetul 23). Acest verset indică, fără îndoială, spre Domnul Isus.

Pășunea Păstorului cel bun

În versetele 13 și 14 din Ezechiel 34 găsim alte amănunte cu privire la pășunea Păstorului cel bun:

1) Este o pășune pe munți: Munții ne duc cu gândul la un loc unde suntem deosebit de aproape de Domnul și unde avem părtașie cu El. Este un loc în care lăsăm la o parte împrejurările vieții și ne ocupăm numai cu Domnul. În astfel de ocazii putem să ne bucurăm în mod deosebit de hrana pe care o găsim pe această pășune. Câteodată însă este greu de urcat pe „munți”. Dar merită!

2) Este o pășune în văi: În contrast cu munții, văile ne fac să ne gândim la

împrejurările vieții zilnice. Și în aceste locuri, Păstorul are totdeauna un cuvânt, ca să ne întărească în interiorul nostru și să ne învioreze. Tocmai în aceste „văi” avem nevoie de o hrană bună și de îngrijire din partea Păstorului nostru, ca să nu descurajăm.

3) Este o pășune în toate părțile locuite ale țării: Pășunea Păstorului nu este legată de un anumit loc, ci se găsește în toate zonele locuite ale țării. Poate putem face aici o aplicație la casele noastre. Păstorul vrea să ne pască și să ne hrănească în familiile noastre. Aici se oferă multe prilejuri, pe care le putem folosi.

4) Este o pășune bună: Nici nu ar putea fi altfel! Ceea ce dă Păstorul cel bun, poate fi calificat numai ca „bun”. Hrana Lui nu este niciodată dăunătoare, ci ea este întotdeauna spre bunăstarea noastră. Este tocmai acel lapte curat, o hrană pe care lumea aceasta nu o poate da.

5) Este o pășune grasă: Hrana Păstorului este sănătoasă și contribuie la creșterea noastră. Acesta este scopul Păstorului în viața fiecărui copil al lui Dumnezeu: El dorește să ne maturizăm lăuntric, să creștem și să facem progrese spirituale.

Chemarea Domnului adresată nouă

Ajungem acum la aplicația importantă pentru noi. Petru a primit o însărcinare exactă și bine definită din partea Domnului, ca să pască mieluseii și oile Sale (Ioan 21.15, 17). Aici nu se vorbește despre turmă, ci intenționat se face o diferențiere între mieluseii și oi (deși împreună formează turma).

Când vorbim despre mieluseii, ne gândim la cei tineri din turmă, deci la cei de curând întorși la Dumnezeu sau la copiii noștri. În cazul oilor putem să ne gândim la cei care sunt deja de mai mult timp pe calea credinței și care ar trebui să fi atins o anumită maturitate duhovnicească. Ambele grupe trebuie să fie pășunate; aceasta înseamnă că ambele grupe au nevoie de hrană și învioreare prin Cuvântul lui Dumnezeu. Păstorii turmei sunt îndemnați să le dea această hrană.

Evangelistul Matei relatează despre o mare mulțime de oameni, 5.000 de bărbați (fără femei și copii), care au venit la Domnul Isus. Când s-a înserat și oamenii au flămânzit, ucenicii i-au propus Domnului lor să lase mulțimea să plece. Răspunsul Domnului a fost scurt, dar include o lecție importantă: „N-au nevoie să meargă; dați-le voi să mănânce” (Matei 14.16). Nu era aceasta o misiune deosebită pentru ucenici? Și nu este o misiune tot așa de mare și pentru noi? El dorește să te folosească pe tine și pe mine, ca să dăm altora hrană duhovnicească.

Dar imediat urmează a doua lecție. Ucenicii mărturisesc: „N-avem aici decât cinci pâini și doi pești” (versetul 17). Prin aceasta, ucenicii recunosc neputința lor de a sătura o astfel de mulțime. Dacă Domnul vrea să ne folosească să dăm hrană duhovnicească altora, atunci aceasta este posibil numai dacă vedem în noi și din noi incapacitatea de a face aceasta.

Urmează apoi a treia lecție. Domnul a spus: „Aduceți-le aici la Mine” (versetul 18). Cunoaștem finalul. În mâna Domnului, puținul adus de ucenici s-a înmulțit. Toți s-au

săturat și au rămas și resturi. Așa va fi și cu noi. Puținul, pe care probabil îl avem, este suficient în mâna Păstorului cel mare, ca să dea tuturor cât au nevoie. Nu trebuie să ne bazăm pe ceea ce putem noi să facem, pe înțelepciunea noastră, pe aptitudinile noastre, ci să ne încredem în Domnul că va binecuvânta ce avem în mână.

Pășunarea în adunare

Fiind conștienți de aceasta putem face o aplicație cu privire la străngerile noastre laolaltă ca Adunare, când noi, ca și copiii ai lui Dumnezeu, suntem adunați împreună să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu. Această temă este tratată, printre altele, în 1 Corinteni 14. Dacă citim acest capitol în contextul lui și îl lăsăm să lucreze asupra noastră, atunci vom recunoaște că intenția deosebită a Duhului lui Dumnezeu este ca tot ce se spune în străngerile laolaltă să fie pentru zidire. „Zidirea” este cuvântul cheie în acest capitol. Se recunoaște ușor legătura strânsă cu tema noastră. Pășunarea și zidirea merg împreună. Hrănirea (pășunarea) are ca țintă creșterea launtrică și progresul, și tocmai aceasta este parafrizat prin „zidire”. Dumnezeu dorește să dea în fiecare străngere laolaltă hrană spirituală turmei Sale, adică mielușeilor și oilor.

Acest gând încarcă cu responsabilitate în primul rând pe frații, pe care Domnul îi folosește să împartă hrana. Este ceea ce se spune, hrană adevărată pentru cei care ascultă? Sunt ei zidiți? Înțeleg ascultătorii ceea ce se spune? Înțelegea se referă la acustică, dar desigur în primul rând la conținutul a ceea ce se spune. Apostolul Pavel spune clar în 1 Corinteni 14 că nu este de folos să spui ceva într-o străngere laolaltă, pe care ascultătorii nu-l înțeleg.

Slujba de păstor nu înseamnă niciodată o zidire personală (căci atunci ne paștem pe noi), ci slujba de păstor este întotdeauna în folosul și spre binele altora. „Astfel și voi, deoarece sunteți doritori de cele spirituale, căutați să le aveți din belșug, pentru zidirea adunării” (1 Corinteni 14.12). Dacă ne gândim la străngerile noastre laolaltă, trebuie să ne punem în mod autocritic întrebarea: corespundem acestei cerințe înalte? Desigur, Dumnezeu a dat daruri diferite și este bine așa. Un frate are darul să vorbească mai mult tinerilor și copiilor, un altul se preocupă probabil mai mult cu necesitățile fraților și surorilor în vârstă. Unii explică Cuvântul, pe când alții pun accent pe trăirea practică a Cuvântului.

Totuși, niciodată nu avem voie să uităm, că este vorba despre nevoile tuturor celor care sunt strânși, și nu numai a unui anumit grup. Aici este vorba despre copii, dar și despre frații și surorile în vârstă, surorile tot așa ca și frații. De aceea fratele care vorbește are nevoie, pe de o parte, de înțelepciune, dependență și conștiența deplină, că numai Domnul poate să împlinească toate nevoile. Pe de altă parte avem voie și trebuie să folosim și mintea noastră (1 Corinteni 14.19, 20).

Pășunarea mielușeilor și a oilor nu se limitează la străngerile noastre laolaltă. Desigur, este ceva cu totul deosebit să ne „strângem ca Adunare”, căci atunci îl avem în mijloc pe Domnul, după promisiunea Sa, și fără îndoială de această promisiune este legată o mare binecuvântare. Noi toți - tineri și vârstnici - să prețuim aceste străngeri și să nu

lipsim fără motive întemeiate, atunci când Domnul vrea să ne strângă în jurul Său. Totuși, sunt și alte prilejuri de a pășuna mieluşei și oile Domnului. Acest lucru este valabil în mod deosebit pentru cei ce sunt tineri în credință. Ei au nevoie de atenție deosebită și de ajutor. Aceste cerințe le putem satisface în primul rând prin discuții personale, apoi prin ora de copii, ora de tineret, tabere biblice sau în anumite cazuri și prin studiu biblic în cadrul familiei. Aici există posibilitatea să se ofere hrană corespunzătoare fiecărei grupe. Important este în primul rând, ca în cadrul discuțiilor Cuvântul lui Dumnezeu să ocupe locul central. În al doilea rând, astfel de străngeri nu trebuie niciodată să concureze străngerile laolaltă ca adunare. În al treilea rând, frații care fac astfel de lucrări să aibă încrederea fraților și a surorilor adunării locale.

Pășunarea în familie

Una dintre cele mai importante câmpuri de activitate, unde pășunăm în mod deosebit mieluşei, este familia. Este bine dacă luăm cu noi pe cei mici în străngerile laolaltă (chiar dacă nu înțeleg nimic sau numai puțin, dar ei se află împreună cu noi în prezența Domnului Isus). Este bine și util, dacă frecventează școala duminicală sau ora de tineret.

Dar toate aceste activități nu micșorează responsabilitatea părinților, ca ei să se intereseze personal de binele spiritual al copiilor. Pășunarea celor mici din turmă este și rămâne în primul rând lucrarea tatălui și a mamei (dar și bunicii și bunicile au un câmp bun și larg de lucru în această privință). Din cauza importanței acestui punct în zilele noastre, doresc să zăbovesc mai mult asupra lui.

Când copiii noștri sunt pe calea cea bună, fără îndoială, este numai harul lui Dumnezeu; dar aceasta nu reduce cu nimic responsabilitatea noastră ca părinți. Când este vorba despre hrănirea spirituală a copiilor noștri, atunci noi părinții suntem răspunzători. Copiii au nevoie de o învățătură specială, pe care numai părinții o pot da. În unele case, părinții se mărginesc să ofere copiilor casete audio, CD-uri care conțin povestiri și texte biblice. Se poate ca părerile cu privire la folosirea acestor mijloace să fie diferite, dar un lucru este clar: dacă pășunarea copiilor se limitează la o astfel de hrană, atunci este prea puțin. Ne-am putea imagina, că Păstorul nostru divin ne-ar învăța în felul acesta? Nu, Dumnezeu ne-a dat nouă părinților o însărcinare cu privire la copiii noștri și de această însărcinare trebuie să ne achităm cu hotărâre, dar și cu bucurie.

Premisa pentru o pășunare eficientă este, ca noi înșine să ne lăsăm pășunați de Păstorul nostru divin și ca rezultatele să fi vizibile în viața noastră. Numai dacă noi înșine avem o afecțiune mare pentru Domnul nostru, vom putea să-L facem prețios copiilor noștri.

Cum vrem noi să-L facem pe Domnul măreț în fața copiilor noștri, dacă El nu este măreț în ochii noștri? Cum vrem să le explicăm copiilor noștri Cuvântul lui Dumnezeu, când noi nu-l cunoaștem? Și ce va fi, când copiii noștri vor constata că Cuvântul lui Dumnezeu nu are niciun loc în inimile noastre și noi nu ascultăm de el?

Copiii sunt niște observatori foarte atenți și vor constata repede dacă Cuvântul lui Dumnezeu este numai pe buzele noastre și nu este și în inimă. De aceea exemplul personal este extraordinar de important și este premisa pentru pășunarea corectă.

Deci, cum arată concret pășunarea? Ea constă în prezentarea Cuvântului lui Dumnezeu în așa fel, încât copiii să-l poată primi și înțelege, ca apoi acesta să poată lucra în viața lor. Așa cum hrănirea zilnică a unui copil are ca urmare, în cazul normal, dezvoltarea trupească, tot așa să fie și pe tărâm duhovnicesc.

Pășunarea este deci mai mult decât practicile de rutină, ca de exemplu citirea din Biblie sau a unei foi de calendar creștin după servirea mesei; acesta este un obicei bun. Dar este important, ca părinții să se străduiască să le prezinte copiilor cele citite în așa fel, încât ei să le înțeleagă. Domnul să-i ajute pe toți părinții și să le dea înțelepciunea necesară pentru lucrarea cu copiii! Să ne ajute Domnul să le mijlocim copiilor înțelegere și respect, și înainte de toate plăcere de Cuvântul lui Dumnezeu. Copiii au multe întrebări și de aceea este bine dacă în discuțiile cu ei le oferim răspunsuri pe înțelesul lor.

Mesajul Bibliei trebuie prezentat în așa fel, ca el să fie interesant și atrăgător pentru copii. În privința aceasta trebuie să se țină seama neapărat de vârsta copiilor. Copiilor mici nu le citim Epistola către Efeseni (sau alte texte greu de înțeles), ci le povestim istorisiri din Biblie într-un limbaj ușor accesibil pentru ei. Copiilor mai mari putem să le facem treptat cunoscute adevărurile fundamentale ale Bibliei. La bază trebuie să rămână întotdeauna textul Bibliei. Adesea nu ajunge numai simpla citire; trebuie să o completăm cu explicațiile necesare și probabil să facem mai clar prin exemple din viața practică.

Totdeauna este decisiv să dăm hrană, care poate fi digerată. Când Domnul Isus a înviat pe fiica mai-marelui sinagogii, a însărcinat pe părinții ei să-i dea de mâncare (Marcu 5.43). O însărcinare simplă, o însărcinare importantă și măreață, dar totodată o însărcinare pe care o putem îndeplini numai cu ajutorul Domnului.

Ogorul lui Boaz

Pășunarea turmei lui Dumnezeu înseamnă deci că noi, în dependență de călăuzirea Duhului Sfânt, dăm mai departe ce noi înșine am primit de la Domnul nostru. Un exemplu frumos în acest sens avem în istoria lui Rut. Rut a mers să caute hrană pentru ea. În capitolul 2 o vedem pe ogorul care aparținea lui Boaz. Acolo erau secerătorii, era slujitorul, pus peste secerători, și desigur era Boaz.

În Boaz putem vedea o imagine a Domnului Isus, în slujitorul subordonat vedem o imagine a Duhului Sfânt și în secerători o imagine a celor pe care Dumnezeu vrea să-i folosească astăzi, pentru a împărți hrana duhovnicească. Toți trei au lucrat împreună în armonie și rezultatul a fost spre folosul lui Rut.

Boaz i-a spus: „Nu te duce să culegi spice în alt ogor ... Ochii tăi să fie pe ogorul care se seceră” (Rut 2.8-9). La fel este și astăzi. Ogorul lui Boaz este bogat și ajunge pentru toți. Dar întrebarea care ni se pune este: Suntem noi astfel de „secerători”, care sub

călăuzirea Duhului Sfânt împărțim ce Domnul ne-a pus în mână?